

Jakub Veber

Univerzita Karlova

Pedagogická fakulta

B PSRSP

2. ročník, ZS

Přepis rozhovoru

- JV: Ahoj, díky, že jsi přijal mojí nabídku a jsi mým respondentem. Nejdřív se mi trochu představ.
- M: Tak já jsem M, pocházím z Chodska. Do dnešního dne, tak se můj příběh, o kterém se později budeme bavit píše 27 let... Co víc říct o sobě? Mám rád sport, mám rád hudbu, mám rád filmy. Tydle povrchové věci asi pak budeme rozebírat... Bydlím v D, bydlím tady téměř celý život, když opomeneme nějaký tři roky, kdy jsem bydlel v P, tak jsem čistě Chod a a tak...
- JV: Dobře, takže když říkáš, že jsi vyrůstal celou dobu v D, tak se celkově pojďme vrátit k tomu, jaký bylo tvoje dětství?
- M: Moje dětství bylo rozmanité. Já na ně vzpomínám hrozně, jenom v dobrém, já jsem nikdy nebyl poznamenán nějakou jako špatnou rodinou, že by... Jinak, jinak. Moje rodina byla skvělá, vždycky mě ve všem podporovala, nikdy jsem neměl strach jako přijít za mámou, tátou, dědou s tím, že bych se jako bál toho, že mě odsoudí kvůli tomu, že jim řeknu: „Hele, chci dělat basket,“ i když moje rodina byla fotbalová, tak kdybych za nima přišel a řekl jim: „Hele, chci dělat basket,“ tak bych se nikdy jako nepotýkal s nějakým odsouzením, ničím takovým. Takže moje dětství bylo fajn, vždycky jsem měl podporu ze shora, nikdy jsem se nepotýkal s žádnou šikanou, nic takového... Dětství bylo skvělé.
- JV: Okej, takže z toho, co jsi říkal, vyznívá, že hlavní roli v tvé rodině měl teda děda, máma a táta. Je to tak?
- M: Celkově bych řekl, že prarodiče, rodiče, v tom útlém věku i strýcové.
- JV: Jo, takže se prostě do tvého života zapojovala celá rodina, nejsi jeden z těch, co by měli okolo sebe jen mámu, tátu a (M: Dejme tomu) zbytek navštěvovali jednou za měsíc?

M: Nutno říct ještě, že jsem jedináček.

JV: Jo, tak to jsem chtěl taky zjistit. Okej, okej, takže jsi chodil i do školy v D? Kam?

M: Na Novou školu.

JV: Na Novou školu... A tam jsi byl normálně do devítky?

M: Normálně do devítky, dokončil jsem jí. (smích)

JV: (smích) Dokončil jsi jí. Kam jsi přecházel potom?

M: Na obchodku v D. Tam už to nemělo tak hladkej průběh, protože parta, tu budeme taky určitě rozebírat, celkově...

JV: Klidně to vem rovnou.

M: Tak dobře. Na tý střední, já jsem od nějakých 15 let byl přesvědčený... ještě, ještě, předbívám. Já jsem vyrůstal v podnikatelském prostředí v tom smyslu, že můj děda mě vedl vždycky, od mala, do podnikání, snažil se mi ten mindset nastavit tak, abych nikdy jako nebyl odkázanej, dejme tomu, na jeden zdroj příjmů, protože to prostě, zvlášť dneska, v té době, dostaneš výpověď ani nemrkneš. A to znamená, že se mi vždycky snažil vést tak, abych, zkrátka, nebyl závislej na jednom zaměstnavateli, ale abych naopak hledal, abych hledal různé možnosti, různé díry na trhu, když to tak řeknu a snažil se na základě toho nějak jako zbohatnout, dejme tomu.

JV: Hmhm

M: Otázka zněla, my jsme se chtěli dostat k té střední škole, že jo vlastně?

JV: Ale to nevádí, nevádí, mě jenom teď napadlo, když říkáš, že jsi z podnikatelský rodiny, to znamená, že oba tvoji rodiče podnikají?

M: Moje mamka už nepodniká, táta nepodnikal nikdy. Moje mamka podnikala asi 7 let, ale ve výsledku ve mně prostě největší, nejvíc jako se do mě nakopíroval ten děda v tomhle postoji, v těchhle postojích. Jsem od mala, on teda nutno říct, že on neměl jako firmu, kde by měl zaměstnance, ale byl to sám živnostník, ale prostě i ty živnostníci, tak maj ten mindset nastavený tak jako podnikatelsky. Takže on mě v tomhle vychovával, vedl a mentoroval, když to tak řeknu.

JV: Mhm, super, tak už se těším, až se dostaneme k tomu zaměstnání, ale nejdřív proberem trochu tu školu. Základka... Já jsem taky chodil na Novou a zajímalo by mě, co sis z ní

odnesl? Myslím, že tam se nedá moc povídat o nějakých konkrétních znalostech nebo tak něčem, co bychom si tam odsud odnášeli, ale co třeba třída a tak? Přece jenom ve škole se fakt vyvíjejí takový ty první kamarádský vztahy, který můžou přetrvávat i potom do pozdějška.

M: Určitě no...

JV: Takže jestli si vzpomeneš?

M: Ehm, jenom teď nevím, kam směřuješ?

JV: Ehm, ve výsledku, na kamarády na základce.

M: Kamarády na základce... To je silný téma... Já ty kamarády, co jsem poznal v první třídě, tak do dneška minimálně dva z nich, to jsou prostě kluci, který vím, že to jsou kámoši na celý život. Takže my jsme měli už od základky skvělý vztahy, jeden z těch kluků, tak to je prostě člověk, kterej je prostě můj nejlepší přítel a vím, že to bude jednou třeba i svědek na mojí svatbě. Takže my jsme měli dobrý vztahy na základce. Když tam byly nějaký konflikty, tak se to vždycky snadno vyřešilo. A pokud tě zajímá jako moje postavení tam, jako v té sociální skupině nebo?

JV: Jestli je to pro tebe zásadní, tak určitě.

M: Já jsem byl vždycky takovej ten, ne že bych na sebe strhával pozornost, to naopak, já jsem rád mimo ty reflektory, ale vždycky jsem nebál vzít za ty otěže, a když bylo potřeba něco udělat, zařídit, tak jsem byl ten, kdo se toho nebál.

JV: Okej, tak jo. Potom teda ta střední, to jsi říkal, že byla obchodka tady.

M: Mhm.

JV: A tam s tebou šli i ti kamarádi?

M: Ne, ne.

JV: Tam jste se rozdělili teda?

M: Tam jsme se rozdělili, tím pádem tam jako... chytneš se nový party že jo, takže tam se na chvíli naše kontakty, nechci říct, že bysme se úplně odřízli, ale jo, v podstatě odřízli. Ty čtyři roky, tak jsme se moc nevidali, nebyli jsme ani nějak extra v kontaktu, ale skončila střední škola a zase to vrátilo do starých kolejí. A jinak zase, na střední škole jsme měli skvělou partu, do dneška se s těma lidma vídáme... Takže tak.

JV: Jo, tak to je dobrý, takže vlastně tobě vydrželi kamarádi ze základky i ze střední?

M: Jo, jo.

JV: Takže všude dobrá parta...

M: Všude dobrá parta... Měl jsem štěstí.

JV: A na vejšce jsi byl?

M: Na vejšce jsem byl na dvou přednáškách no...

(smích)

JV: Pak se na to vykašlal jo?

M: Pak jsem se na to vykašlal. Z několika důvodů... Neměl jsem vnitřní motivaci v sobě nastavenou, nevěděl jsem, co bych chtěl v životě dělat, nikdy jsem nenašel takovou vášeň, kdy bych si řekl: „A, tak tohle je obor, kterej chci studovat do konce života, tomu bych se chtěl věnovat do konce života.“ Zatím jsem to prostě, nic takovýho, nenašel a nevím, jestli je to škoda, asi částečně, ale já jsem spokojenej se současným stavem, takže... Určitě v tom cítím jako mírnej handicap a chci si dodělat vejšku, stoprocentně, ale vím, že je to věc, která... Vzdělání je důležitý, to je jasný, ale vím, že mě to nijak nikdy neposune kariérně, peněžně. Ve výsledku lidi studujou kvůli tomu, aby měli dobrou kariéru, peníze, aby byli spokojený v životě a vím, že v tomhle mě to jako nikdy neposune. Víím, že až si tu vejšku budu dělat, tak to bude jenom čistě z toho statusovýho hlediska. Víš, aby když přijdeš za někým a podáš mu ruku, dáš mu vizitku, abys tam měl prostě před tím jménem...

JV: Jasně, takže fakt kvůli titulu.

M: Vyloženě.

JV: Jasně, dnešní doba tomu dost odpovídá, že lidi na tebe dost koukají podle toho jestli máš titul nebo nemáš...

M: Jo, jo.

JV: No tak to už mi rovnou řekni, co děláš teda, protože to k tomu dost směřuje.

M: Co dělám jo? Tak v tuhle chvíli...

JV: Nebo ještě promiň, že tě přerušuju, ale tak nějak i jak šel tvůj profesní život? Jestliže ty jsi teda vyšel v...

M: Já ti to řeknu teda od začátku. Já jsem vyšel školu, byl jsem teda na těch dvou přednáškách, tam jsem si řekl, že to není pro mě. Už v tu dobu, já už jsem začínal ve čtvrtáku dělat finanční poradenství, finanční poradce. (smích) A samozřejmě tam přijdeš, že jo a teď oni do tebe začnou sypat, jak budeš milionář a tohle a... Já jsem tohle vždycky bral, jako tu vnější motivaci, trošku s nadhledem a nenechával jsem nějak jako nafouknout tím jejich brainwashingem, ale věděl jsem, že to jako, že tím, že si udělám ten živnostenskej list a... Tím, že si udělám ten živnostářák a budu na sebe nahlížet jako na nezávislýho člověka, v uvozovkách podnikatele, tak mě to nějakým způsobem posune. Takže u finančního poradenství jsem vydržel celý rok, ale díky tomu jsem se dostal k realitám, k nemovitostem. Já jsem v 19 letech (pousmání). V 19 letech jsem se seznámil s člověkem, kterej, to byl člověk z Prahy a on má brand na reality. Byl to člověk, kterej měl franšízy realitních kanceláří po různých městech. A on mi nabídnul, že mi tu franšízu, ani ne za poplatek, ale prostě že mi tady zajistí kancelář s nějakou asistentkou, nějakým základním zázemím a já si tady jako budu, nějakým způsobem, sellit ty nemovitosti.

JV: Hezky!

M: Takže já jsem na to kejvnul a bylo to skvělý, bylo to jedna jako z věcí, která mě profesně asi poznamenala a posunula nejvíc. Díky tomu jsem tam, kde dneska jsem, a protože jsem získal ohromný zkušenosti. Já jsem byl, v podstatě jako, čerstvě dostudovanej člověk a teď najednou jsem měl prodat tady za rohem „na Kavkaze“ jako byt a já jsem o tom absolutně nic nevěděl (smích obou), ale tvářil jsem se tak, že jsem největší odborník ve svém oboru, přijel jsem na tu schůzku v kvádru a snažil jsem se prostě těm lidem zajistit ten servis tak, aby byli spokojený. A samozřejmě jsem nedával na sobě najevo, že to je můj první obchod, že o tom absolutně nic nevim a ty lidi to ani nevícíteli jako pak ve výsledku, ale kam se tím chci dostat... Takže tohle byl první obchod, pak těch obchodů bylo zhruba nějakých 150, 150 nemovitostí jsem prodal v průběhu pěti let. A pak přišla realitní krize... Ještě v průběhu těch pěti let jsem teda otevřel ještě jednu kancelář v K, takže jsem pendloval mezi K a D. A tady jsem... Prostě v tomhle regionu jsem obchodoval s nemovitostma. Po těch pěti letech přišla realitní krize 2015 to bylo? Ne, 2017. Ceny nemovitostí šly rapidně nahoru, přestaly se prodávat. To se pak projevilo samozřejmě i na mém obratu a mojí vejplatě. V tu dobu jsem měl přítelkyni

z P, takže jsem si řekl: „Okej, nejde to,“ snažil jsem se to ještě teda třeba půl roku zachránit nějak, jako pleskat to, ale už jsem v tom neviděl východisko, už jsem se v tom ani tolik neposouval, protože já jsem člověk, kterej se neustále rád něco učí, furt jako něco novýho a tady už jsem v tom neviděl tu dlouhodobou perspektivu. Takže jsem to quitnul a odstěhoval se do P, nechal se zaměstnat, našel si práci v korporátu, ta firma se jmenovala XY, firma která prodávala nebo obchodovala s audio-vizuální technikou a moje pozice v té firmě byla ta, že já jsem obchodoval se školama, jakmile se vypisovali nějaký výběrový řízení, tak já jsem do toho vstoupil za firmu a to výběrko jsem zpracoval. Ještě, ty výběrový řízení byly na různý jazykový učebny, multimediální třídy, dodávka interaktivních tabulí, tydle prostě elektronický, interaktivní, multimediální věci, co ve školách jsou. Takže jsem obchodoval tam se školama necelý dva roky, rok a půl. Pak jsem dostal nabídku jít do Blabla, Blabla.cz, další velké korporát. Bylo to za lepší peníze, takže já jsem na to kývnul a šel jsem dělat pro Blabla. V Blabla jsem měl zase obchodnickou pozici, tam byla moje práce jednoduchá, objíždět zákazníky a prodávat jim reklamní plochy na Blabla, takže moje práce vypadala tak, že já jsem za měsíc vojel, vobjel, vojel (smích), vyloženě vojel 50 různých zákazníků a seznámil se s nima, nabídnul jim ty služby Blabla a snažil se jim prodat nějakou reklamu. Pro mě to bylo strašně demotivující, protože, jak už jsme se bavili o tom, jak já jsem měl nastavenej nebo jak mám nastavenej ten mindset... Demotivující v tom smyslu, že já jsem objel těch 50 zákazníků, ale reálně jsem prodal třeba jenom u 4, u 5. Ve chvíli jako, kdy vidíš, že děláš nějakou práci zbytečně a jsou to desítky hodin měsíčně, tak to pro mě není motivující.

JV: Chápu.

M: Takže jsem v Blabla vydržel necelý rok. A tam už se dostáváme k tomu, co dělám dneska. Já jsem sprostě ty zákazníky, který tam dělali velký obraty v Blabla, tak já jsem je Blabla v uvozovkách ukradl a dneska jim spravuju e-shopy. Jsem takovej jejich elektronickéj skladník (smích) a vlastně dělám to, že oni ty e-shopy mají nějaký xml feed, což je laicky řečeno, virtuální sklad těch produktů, který prodávaj a já dělám to, že ty produkty optimalizuju, třídím tak, aby vyjížděli dobře ve vyhledávačích jako jsou Google, Seznam, jako jsou zbožíový vyhledávače Heuréka, Zboží.cz, tak aby se jim zvyšovaly díky tomu tržby. Že tam mají dobrou pozici, když někdo hledá televize LG, tak aby ta jejich firma byla ta, která přijde tomu potenciálnímu zákazníkovi jako první na oko, do rány.

JV: Jo takhle a to se dělá jak?

M: To se dělá tak že... Přemejšlim, jak ti to laicky vysvětlit...

JV: Ne, to stačí nějak jednoduše. To je prostě nějaká práce s těma datama, který ty nějak upravuješ, aby byly jako dobrý pro ten Google, aby to vyhodil první?

M: Jo, přesně, chápeš to správně. Prostě, já bych úplně nezabrusloval do detailů, ale můj přínos pro ty firmy je v tom, že oni si mě najmou a já se z jejich obratu, kterej je x, snažím udělat obrat, kterej bude 2x.

JV: Jasně, jasně.

M: Prostě zvyšuju těm firmám obraty na základě lepší optimalizace toho e-shopu, tak aby byly na tom internetu vidět a k tomu už jsou zase různé nástroje, jak toho docílit. Tam bych do detailů asi nezacházel, protože to s tím nijak nesouvisí. Takže tohle dělám. Druhá věc, co dělám je, že jsem spojil svoje síly, ona mi trošku korona v tomhle, nebo ta současná situace, která je, tak mi trošku zamíchala kartama a teďka prostě nemůžu akvírovat ty nové zákazníky, nemůžu ty firmy objíždět a prostě po e-mailu... Těm firmám chodí desítky různých nabídek a, i když mám dobrý reference, vím, že ta moje práce funguje, mám e-shopy, který na začátku měly obrat 100 000 a dneska děláme třeba 600, 700 jako, stabilně. Jenom díky tomu, že jsem tam, že prostě na tom makám, takže jako vím, že ten přínos mám, ale v tuhle chvíli nejsem schopnej akvírovat nové zákazníky. Takže jsem svoje síly spojil s... Můj kamarád, můj dlouholetej známej má tady v D stavební firmu, tak dělám pro něj a dělám pro něj v podstatě jako všechno, rozvážím materiál po stavbách, rozvážím lidi po stavbách, dělám mu web, dělám pro něj administraci, dělám pro něj prostě takovýho jako asistenta (pousmání), když to řeknu... Takže to je taková bokovka, kterou... On ví o tom, že dělám to, co dělám a ví o tom, že jakmile tadle, jakmile se ta situaci ve světě trošku ustálí, tak že se zase jako rozloučíme, ale v tuhle chvíli dělám ještě tohle, jako sidebusiness. (oddechnutí)

JV: Mhm mhm, okej. To teda děláš teď a tímhle zatím končíš svůj karierní postup. Máš nějaký vize, co bys chtěl dělat, krom toho, že chceš studovat teda?

M: Mám vize. Studium, to není úplně moje prioritní vize, ale mám vize, mám vize. Chci do budoucna rozjet nějakej svůj e-shop, protože už vím, co k tomu je potřeba, aby ten e-shop byl úspěšnej, vím prostě přesně jaký je to know-how toho úspěšnýho e-shopu. Takže do budoucna chci zkusit nějakej e-shop, ale to není jako věc, na který bych chtěl

nějak závratně zbohatnout, nebo chtěl samozřejmě, ale dneska se to tady asi v Čechách úplně nedá, když nejsi Alza nebo nemáš prostě 10 milionovej kapitál na začátek. Takže tohle... Chtěl bych, jakmile se to ustálí, tak získat určitě další zákazníky, v tuhle chvíli pracuju na vlastním webu, já ještě nemám vlastní web. Což je... trošku handicap.

JV: To je docela paradox, všem ostatním děláš weby...

M: Já jako weby nedělám.

JV: Jo, ty děláš jenom ty e-shopy...

M: Oni už ten web jako maj hotovej, já tam nepřijedu, že bych jim naprogramoval web, já programovat neumím, nebo umím základy, umím HTML, umím C++, základy... Chci se naučit, že jo, Javu, ale nejsem web designer.

JV: Jo, jasný, okej.

M: No, takže tohle jsou moje krátkodobý vize. Dlouhodobý vize mám taky, ale v byznysu... Asi... Asi... Asi to stavím na těch krátkodobých vizích, protože ve výsledku pak stejně prostě přijde covid, kterej ti zamíchá kartama a tohle je dost jako nepředvídatelný.

JV: Mhm, mhm. Jo, jenom bych se trošku vrátil, mě by jenom zajímalo, kde jsi potkal toho pána, co tě původně dostal k těm realitám, protože to mi přijde... Na to, že jsi vyšel školu a dělal jsi nějaký poradenství a potom najednou přijde pán, který ti dá na starosti tvoji vlastní realitku...

M: Úplně náhodou. Jak jsem dělal to poradenství, tak jsem měl nad sebou, to funguje jako multi-level a ty máš nad sebou manažera, a ten manažer, tak měl klienta, kterej byl... On měl klienta, kterej byl, kterej měl tu realitku, tu franšizu, pobočku v Plzni. A on se mu jen tak zmínil, že by chtěli otevřít pobočku v D. A on mi to řekl, ten můj manažer mi to řekl a já říkám: „Wow, to je super, tohle bych asi chtěl zkusit dělat.“ Dal mi vizitku, já jsem mu zavolal, domluvil si s ním schůzku, sešel se s ním, on věděl, že jsem mladej týpek, kterej jako to chce někam dotáhnout. Hodil mi to na hlavu no. (pousmání)

JV: Tak to jo, dobrý start docela.

M: To byla úplná náhoda, jsem za to do dneška hrozně vděčnej.

- JV: Tak jo, tak super, to byl zajímavý tvůj profesní život. Teď bych se jenom trošku vrátil v čase k tomu, jak se proměňovali tvoje koníčky a tak. Protože snad každé dítě dělá při škole nějaký kroužek.
- M: Já jsem v tomhle dost úzkoprsej. Jak už jsem ti říkal, já jsem z fotbalové rodiny, takže jsem neměl na výběr jako, já jsem ve 2 letech dostal první kopačky (smích) a šel jsem hrát fotbal. V té době, tak prostě nebylo, zvlášť jako v D, nebylo žádný zázemí, i když bych radši dělal basket nebo, v té době hokej, ten basket byl až pak pozdějš, já jsem chtěl bejt hokejista, ale tady nebylo zázemí, nebyly podmínky, navíc má rodiče, tak nebyli úplně bohatý, že by mi mohli financovat hokej, to je strašně drahej sport. Takže já jsem od mala, od 4 let, dělal fotbal a to mě provázelo celej život. Pak se samozřejmě nějaký idolové odvíjeli od toho, že jsem byl kopačka, naštěstí v té době to ještě nebyli Neymarové (smích). V té době ty fotbalisti byli ještě trošku chlapy.
- JV: (Smích) Kdo třeba?
- M: Kdo třeba? Ronaldinho, Thierry Henry, Kaká, pak pozdějš Messi, že jo...
- JV: Jo, tak to je klasika, to i já jsem měl jejich kartičky. No a fotbal hraješ pořád?
- M: Fotbal hraju do dneška, už jenom pralesní ligu. Já zbožňuju ten pocit, ty hormony, který ti to vyplavuje do těla, tak ono ti to dává, ono mi to dává třeba i florbal, já hraju ještě florbal, ale prostě ten fotbal... Nevím, je to srdcovka no, díky tomu, že jsem neměl na výběr.
- JV: Tak ono díky tomu, žes to hrál, tak i vaši byli potom pyšný na tebe ne?
- M: No, no. No tam, jasně, bylo tam to zadostiučinění tátovi a jeho tátovi.
- JV: Jasně. Florbal, to hraješ...
- M: To hraju krátce no, to hraju 4 roky. K tomu mě dostal právě ten nejlepší kámoš ze základky, on ho hraje už od základky, k tomu mě dostal on a florbal je taky super, to je taková moje zimní příprava.
- JV: Tak to jo a ještě něco jsi dělal?
- M: Jo, jako spoustu nebo spoustu sportů, jako volejbal, ale všechno nárazově, chodili jsme s klukama normálně na hřiště mrskat basket, nohejbal, kolo, na kole jezdím od mala taky, do dneška taky. To je taková letní zase, letní věc. Teďka teda moje přítelkyně, tak

mě naučila mít rád trochu běh, kterej já jsem do dneška, kterej já jsem jako dlouho hejtil, takže chodíme i běhat. A to je asi všechno z těch sportů.

JV: Tak to už docela chápu, že jak jsi se na začátku představoval, tak jsi hned zmínil jako jednu z těch hlavních věcí, že máš rád sport. To ti asi i jde ne? Proto tě i to baví, protože ti ty sporty jdou?

M: Ne, já jsem nikdy neměl na nic talent. Neměl jsem na nic talent... Ale jako jo, dneska už můžu říct, že mi to jde, že jsem v tom dobrej, ale nebyl jsem talentovanej.

JV: Takže tam šlo spíš o tom, s kým jsi to hrál než, co jsi hrál? Nebo jak to máš?"

M: Tam šlo o to... Jak to myslíš?

JV: Co tě táhlo k tomu všechny tyhle sporty dělat? Tam šlo vyloženě o tu lásku k pohybu nebo spíš šlo o to, s kým hraješ?

M: Nedokážu jednoznačně odpovědět, asi to i to.

JV: Obojí tam mělo vliv, jasně.

M: Vždycky mě to táhlo víc k těm kolektivním sportům, kde byla ta radost z toho úspěchu sdílená jako, když to tak řeknu. A co týče toho fotbalu teda ještě, abysme to uzavřeli, tak tam jsem vždycky radši na ten gól nahrál než ho dal, to mi udělalo vždycky větší radost.

JV: To věřím. Tak jo, ještě se chvilku zdržíme u tvého mládí. Jaký vliv na tebe měla doba, myslím to vzhledem k vzhledu, trendům, jestli jsi se řadil k nějaké subkultuře a tak podobně?

M: Měl jsem emo účes teda, ale naštěstí jsem se k tý kultuře nikdy jako nehlásil, nikdy mě to neoslovilo, ale emo účes no... To neminulo skoro nikoho.

JV: Tam šlo asi spíš o ten trend ne?

M: No, tam šlo o ten trend. Jinak co se týče těch subkultur, který mě nějakým způsobem oslovily nebo... Tak to bylo... Přemejšlim kdy to začlo... Jako skejt'áci, tak to začlo někdy 5., 6. třída... No, druhej stupeň základky, to byli skejt'áci.

JV: Tak ono, předtím vlastně člověk moc neřeší oblečení ne? Nebo jsi to měl jinak?

M: Já myslím, že tohle začíná člověk řešit až tak, já nevím, 3., 4. třída.

- JV: Předtím si prostě vezmeš, co řekne máma.
- M: No, no. Jako samozřejmě jsem nesnášel nosit punčocháče, to nesnášel nikdo. Ale jinak ti bylo jedno, v podstatě, jak vypadáš, tam šlo o ten feelin... To byly skvělý časy tyjo...
- JV: Okej, už tě nebudu přerušovat, povídej. Začal jsi, že 5. – 6. třída skejťáci.
- M: No, no, no... To byli skejťáci, slash punk, to byli Offspring a Green Day a tohle, to byla 7. až 9. třída. Takže to v tobě pralo, jestli jsi punker a nebo skejťák. Ale co se jako týče těch hadrů, to tě zajímalo, tak tam to byli vždycky jako skejťáci, tam vyhrávají. Takže nějaký jako džíny prostě pod prdel, skejťácký boty a kšiltovka. Pak to byla střední škola, tam jako subkultura... Já jsem vždycky jako nosil to, co se mi líbilo a to, co mi přišlo pohodlný a nikdy jsem se... Samozřejmě, ono tě to ovlivňuje, jak kolem tebe lidi se oblíkají, ale nikdy jsem to jako nějak nevnímal. Víš, že bych otevřel časák a hledal si, co měl Beckham prostě na sobě, jaký měl účes a pak šel a nechal se podle toho ostříhat. Ale na střední to byl, co jsem poslouchal na střední? Eminema, Linkin Park, tyjo pak byl chvíli takovej ten těžkej metal a to byl fakt jenom chvíli, ale nikdy jsem jako neměl dlouhý vlasy a černý linky. Jo, takže rap, hip hop až jako metal, nikdy jsem nebyl vyhrazenej a nikdy jsem se nehlásil k nějaký subkultuře.
- JV: Dobře... Takže celkově tě dost ovlivňovala muzika teda?
- M: Dost mě ovlivňovala muzika...
- JV: Ať už to, co jsi nosil nebo...
- M: Asi jo no...
- JV: Měnilo se to od střední nějak ještě?
- M: Jo určitě no. Na střední já jsem pak přečet svojí první knížku z byznysovýho prostředí, to bylo *Bohatý táta, chudý táta*, doporučuju, to je od Roberta Kiyosakiho a on tam popisuje svůj příběh. On pochází taky z chudý rodiny a dneska je to prostě multimilionář. Ta knížka je psaná formou příběhu, není to takový to, takovej ten návod na to, jak zbohatnout, ale fakt jako životopisnej román, něco takovýho. Skvělá knížka, to mě dost ovlivnilo a doformovalo mi to ten mindset, o kterým jsme se bavili no. Na základě toho já jsem vlastně začal, šel do toho finančního poradenství v podstatě.
- JV: Jasně, takže on byl vlastně tvůj velký idol?

M: Hm, Robert Kiyosaki jo no. Pak to byl Ivo Toman, to byl taky pro mě zajímavější člověk, to byl... Znáš ho?

JV: Neznám.

M: Ale to je pán, kterej má Tourettův syndrom a i přesto je to nejúspěšnější řečník nebo motivátor, řečník motivátor a jako nějaký kouč v České republice. On píše knížky a dělá přednášky. Já jsem na tý jedný přednášce byl, to bylo v době, to mi bylo 21? 22? To byl začátek bitcoinu, já si pamatuju, že bitcoin stál tenkrát pětistovku a já jsem si říkal: „Tak teď dám buď 5000 za přednášku, nebo si koupím 10 bitcoinů.“ A já jsem byl blbej a dal jsem 5000 za přednášku... (smích) Kdybych si koupil těch 10 bitcoinů, tak se dneska bavíme možná tyjo v nějaký vile, někde jinde.

JV: Tak tím jsem hezky přesunuli fakt k těm idolům, což je to hlavní téma dnešního rozhovoru. Teď jsme zjistili, co tě začalo formovat po střední škole. Jak to bylo předtím?

M: Já myslím, že tohle začíná člověk vnímat vědomě až někdy, až někdy jako vyloženě na tý základní škole, ale když se podíváme, co jsou moje první vzpomínky, tak to jsou někdy 2,3 roky, ve 3 letech mám možná nějakou první vzpomínku. Ono je to těžký si to chronologicky zařadit, ale už takhle v útlým věku, tak to byli samozřejmě rodiče, byl to ten děda s babi, o kterých jsme se teda bavili nebo rodiče, prarodiče teda. Pak pozdějš ve školce felláci, že jo. (pousmání) Ale to asi úplně idolové nejsou, jako kámoši, nebo je tak nevnímáš... Jo, když jsi takhle mladej, tak pro mě byli prostě idolové popeláři, co přijeli jednou za tejděn vyvézt popelnice jo, jsem k nim vzhlížel prostě v tý době.

JV: Takže jsi byl taky jeden z těch kluků, co chtěl bejt popelář?

M: Jasně, já jsem chtěl bejt horzně popelář. Si pamatuju svůj, to je první dárek, kterej si pamatuju, co jsem dostal, tak bylo popelářský auto, pak to byla hokejka. Takže jo, popeláři, pak to jsou pozdějš hasiči žejo, astronauti a Pepa Vojtek z Kabátů jako.

JV: (pousmání) Fakt?

M: No jasně, tak jako... V tomhle, myslím, bavíme se pořád o tom útlým věku, kdy ti jsou 4 a na tohle si utváříš názor pomocí jako svýho okolí žejo. A můj táta poslouchal Kabáty, takže já jsem jako vyrostl na Kabátech žejo. Nejenom Kabáty teda, byli i nějaký jako Punk Floyd, Metallica, AC/DC, jsem miloval tydle old-schoolový věci... Beatles...

JV: To jsi vyrostl na kvalitě vlastně.

- M: No, až na ty Kabáty jo. (smích)
- JV: Ale tak z český scény je to vlastně top.
- M: Pak to byli, pak přijdeš do tý školy a už to začínáš trošku vnímat a mimo teda ty hasiče, popeláře, tak to byli právě ty interpreti – Eminem, 50 Cent, Chester z Linkinů a ty sportovci, ke kterým vzhlížíš, o kterých už jsme se bavili. No, tady jsme se o všem bavili, co tady mám zápisky.
- JV: (pousmání) To oceňuju přípravu teda. A neměl jsi období, kdy bys měl jako idoly třeba nějaký filmový postavy nebo tak něco?
- M: Filmový postavy... To je dobrý, na to jsem zapomněl, to je dobrý... Měl no, měl... Já jsem miloval film *Patriot* s Melem Gibsonem, já jsem ho viděl asi 35x jako, možná 40x. Tříhodinovej film... Fakt jsem ho viděl 40x. A miloval jsem Mela Gibsona, tu jeho postavu, jsem byl hotovej... Já jsem si jako malej kluk prostě, pamatuješ si ho, on si v tom filmu dělá ty kulky z těch vojáků, oni mu zabijou syna. On má ty cínový vojáčky, rozehrívá si je a dělá si z nich kluky a zabíjí pak ty důstojníky s těma těma... Viděls to?
- JV: Jojo, viděl, je to skvělej film, to si pamatuju.
- M: Tak já jsem tohle jako dělal v real-lifu (smích), akorát že s umělohmotnýma vojákama že jo, takže z toho si moc kulku jako nevytvářoval. A mám z toho do dneška památku tady, vidíš to? (Ukazuje jizvu)
- JV: Kecáš, tak to je dobrý, to jsou vzpomínky.
- M: No takže filmový postavy jo ty jo, taky no, ale tohle je asi jediná, kterou si vybavím z tý doby. Filmy bych ti dal dohromady, ale nebyli to vyloženě idolové no asi.
- JV: Tak to jo. A potom dál od základky, to převažovali pořád interpreti až do doby, než přišli autoři těch knížek, co jsi zmiňoval?
- M: Řekl bych, že jo no. Já jsem filmovej nadšenec hrozně dlouho, ale nikdy jsem se jako s těma postavama nějak úplně neztotožňoval, když to tak řeknu. Což ani jako s těma interpretama, ne vědomě, ale asi se to do tebe nějakým způsobem otiskne... A jinak ty idolové, který mě formovali nejvíc, tak byli přesně prostě jako nejbližší přátelé, rodina a právě ty sportovci a tím to asi hasne, v tý době. Dneska už je to zase jinak, dneska je spousta inspirativních lidí a právě, když vidím nějaký podcast, kde je prostě zajímavěj host, tak si to poslechnu a vždycky se z toho snažím vzít si něco užitečného pro sebe.

Ale není to tak, že bych na Instagramu sledoval nějaký módní bloggery a na základě toho jako nosil oblečení a tak. Takže se nechávám inspirovat zajímavýma lidma, pro mě zajímavýma lidma se nechávám inspirovat, ale nikoho nekopíruju, snažím se bejt originál.

JV: Takže ve výsledku máš idoly přechodný? Prostě někdo přijde, baví tě, tak si z něj vezmeš, co můžeš a pak zase jdeš po někom jiným?

M: Jo, jo, přesně. Teď v poslední chvíli jsem slyšel strašně zajímavý podcasty, třeba s Pepou Klímou, kterej dělal, teď nevím, jak se jmenoval ten pořad, on dělal investigativní žurnalistiku, on byl takovej průkopník tý investigativní žurnalistiky v Čechách a když byla nějaká kauza, tak on tam najel... Jak se jmenoval ten pořad? Víš o koho jde?

JV: Něco mi to říká, ale taky nevím.

M: Tyjo já nevím, běželo to na Nově, já jsem na ten pořad nikdy nekoukal, ale teď jsem s ním viděl právě strašně zajímavěj rozhovor. Nebo třeba s klukem, kterýho právě třeba už sralo to korporátní prostředí a bejt vězeň nějakých tabulek a bejt vězeň prostě toho korporátu, kde jsi závislej, kde je tvůj karierní postup závislej na tom, jak moc lezeš do prdele tvému nadřízenýmu a právě ho to sralo, tak prostě všechno tady zabalil, odstěhoval se na Aljašku a dělá tam vůdce spřežení, jako psiho spřežení a dělá tam instruktora a je neskutečně šťastnej. Takže jsem s nim poslechnul asi 3 hodinovej podcast při práci a z toho si prostě vezmeš hrozně moc, když takový lidi slyšíš, když slyšíš příběhy těch lidí, co je k tomu vedlo, jakou měli motivaci, jak se to právě, ten jejich postoj taky měnil v průběhu. A tak, mohl bych jmenovat, kdo mě v poslední době zaujal, ale určitě to nejsou jako idolové, ke kterým bych vzhlížel, spíš inspirativní lidi, který tě něčím zaujmou.

JV: Rozumím. Takhle jsme se spíš bavili vlastně o identifikačních idolech, jakoby který ti něco dávají a chceš být, alespoň částečně, jako oni. Motivují tě, což je vlastně super, že takhle si neustále udržuješ motivaci. Zaznamenal jsi u sebe i nějaké idoly, který by pro tebe byly předmětem určité platonické lásky?

M: No, určitě no. Teď záleží kdy...

JV: Klidně to vem zase od začátku.

M: Tak takhle hloubš jsem se nepřipravoval. Ale bavíme se teda čistě o ženách jo?

- JV: Klidně asi i chlapy, tam jde o to, že nechceš být jako oni, ale chceš je mít. Myslím, že to nemusí být vyloženě ženská, kterou bys chtěl do postele, ale i chlap, kterýho bys chtěl, například, za kamaráda.
- M: Dobře. Chceš konkrétní jména jo?
- JV: Budu rád, ale klidně to pojmi podle svého.
- M: Asi ty jména, teďka z patra nedám nikoho dalšího. Ale za mlada jsem strašně vyrůstal na Linkin Park... Ty první alba, já jsem to poslouchal na discmanu furt dokola, furt dokola, ale prostě tam nebyla jako platonická láska, to asi ne, možná k tý jejich hudbě, ale ne k tý osobě. Až pozdějš, tak si vybavuju, jako na střední škole, že jsem jel, jel jsem třeba Ellie Goulding, která pro mě v tu dobu byla jako ideál nějaký ženský... ženskosti. Rihanna, ta další, to byl taky další ideál. A další jméno ze mě asi nedostaneš teďka.
- JV: To nevádí, to nevádí. Ale je zajímavý, jak se ti to všechno vztahuje k hudbě. A u těchhle žen už šlo o to, že už jsi se na ně i díval nebo šlo jenom o jejich muziku?
- M: Jako kdyby prostě Rihanna byla holka, která dělá něco jinýho? Tak asi by byla pro mě taky zajímavá, protože je fakt hezká, ale to že dělá hudbu a mohl sis jí ještě poslechnout, tak to asi jenom dokreslilo tu ženskost.
- JV: Mhm, mhm. A potom ještě někdo? Po střední třeba, teď v poslední době? Nebo se ti to pak spíš začalo orientovat jenom na reálnější objekty? (pousmání)
- M: (pousmání) Pak už se mi to začalo orientovat na reálný objekty no. Teď je pro mě opravdová láska. Platonická... Nedám dohromady nic, je spousta hereček, který se mi jako líbí, ale nejsem platonicky zaláskovanej do nikoho. Určitě jsem, byly herečky, do kterých jsem byl hotovej, akorát moje paměť...
- JV: Jasně, v pohodě. Tak co nám ještě zbývá?
- M: Pro mě ještě důležitý téma, tak jsou jako mentoři.
- JV: Aha, tak bych čekal zařazený mezi idoly. Výborně, tak povídej.
- M: My jsme se o tom už trochu bavili. Od mala to byla prostě rodina mentoři. Dneska v tuhle chvíli, tak jsou pro mě mentoři prostě moje přítelkyně, která mě neskutečným stylem posouvá v mnoha ohledech a je to člověk, se kterým jsem prostě schopnej si představit celej život a chci aby to tak bylo. Ona je prostě největší můj mentor v tuhle

chvíli. Doufám, že tomu tak bude i nadále. Pak to jsou ty dva kámoši, o kterých jsme se bavili, který znám už od základky. Pak je to můj bratranec, se kterým jsem vyrůstal. Já jsem jedináček, ale můj bratránek, ten mi byl jako brácha, brácha z jiný mámy. S tím mám do dneška taky úžasnej vztah a byla jsem jeho svědek na svatbě a jsem vděčnej za to, že je tenhle člověk v mém životě, i jeho rodina. No a pak je to máma, pak je to moje máma. To jsou 4 – 5 hlavních mentorů. Když mám nějaký zběsilej nápad, tak to jsou prostě lidi, za kterejma jdu a od kterých chci ten feedback a vím, že ten feedback, kterej dostanu bude vícnej a záleží mi na tom, záleží mi na jejich názoru.

JV: Zajímalo by mě, jestli u tebe tuhle funkci plnili i jiný kamarádi a přítelkyně nebo jestli to platí vyloženě jen u těchhle konkrétních lidí?

M: Určitě no, určitě. Akorát na tý střední škole se prostě formuješ a nekoukáš na ten horizont 5 let. Dneska je to, dneska jsem jinej a koukám prostě na to, co bude za 5 let a záleží mi na tom a snažím se podnikat kroky k tomu, aby za těch pět let to moje já bylo lepší, aby se to odrazilo na mém životním stylu, celkově na mém životě. A na tý střední škole na to prostě tak jako nenahlížíš... Tam já konkrétně jsem žil spíš v přítomnosti a koukal jsem třeba měsíc dopředu, maximálně, víš. Takže tam prostě takový věci neřešíš, máš jiný priority a ty mentory asi jako máš, ale chodíš za nima s jinýma věcmama, s jinýma problémama než dneska.

JV: Myslíš, že ty problémy byly tedy menší?

M: Určitě. Teď už řešíme bydlení, rodinu, už to jsou prostě věci, který mají trošku jinou váhu.

JV: Tak jo, já myslím, že mi to takhle stačí, případně se tě zpětně doptám. Nebo máš ještě něco, co bys chtěl říct k tématu idolů nebo chceš něco rozvést?

M: Asi ne, asi všechno...